

TEATR ♥ POLONIA

BABA
CHIAWEŁ

premiera: 5 kwietnia 2013

Nikołaj Kolada
reżyseria: Izabella Cywińska

Mój teatr dla Ciebie - zapraszam

A handwritten signature in black ink on a light-colored rectangular background. The signature is written in a cursive, flowing style and appears to read "Krzysztof Gaudy".

Krzysztof Gaudy

Twórcy

Autor	Nikołaj Kolada
Przekład	Agnieszka Lubomira Piotrowska
Reżyseria	Izabella Cywińska
Scenografia i kostiumy	Katarzyna Adamczyk
Kierownictwo muzyczne	Jacek Kita
Światło	Adam Czaplicki, Adam Kłosiński
Ruch sceniczny	Jan Pęczek
Asystent scenografa i kostiumologa	Małgorzata Domańska
Asystent reżysera i producent wykonawczy	Marta Więclawska
Obsada	Barbara Horawianka, Elżbieta Jarosik, Sławomira Łozińska (aktorka Teatru Narodowego), Maria Maj, Maria Mamona, Dorota Pomykała, Przemysław Bluszcz

Premiera: 5 kwietnia 2013 r. w Teatrze Polonia

prof. dr hab. Magdalena Środa

Nie jest tak, jak się Państwu zdaje

To, co Państwo zaraz obejrzą, tylko z pozoru wygląda na rzecz „lekką, łatwą i przyjemną”. W istocie – to krótki, acz głęboki traktat filozoficzny dotyczący treści tyleż uniwersalnych, co różnorodnych.

Babę Chanel można bowiem traktować (1) jako sztukę polityczną, (2) jako rozłożoną na głosy rozprawkę o płci (kobiecej, męskiej i tej trzeciej), (3) jako wnikliwą analizę problemu „obcości”, (4) jako etiudę o wspólnocie i samotności. Niektórzy – nie bez powodu – dopatrzą się w sztuce kontynuacji rozważań o wiecznej naturze *homo sovieticus*, inni zobaczą w niej artystyczny przyrządek do „ogólnej teorii picia” lub „szczegółowej teorii kultury masowej”, jeszcze inni próbę zrozumienia natury przywództwa, inni nie zobaczą w niej absolutnie nic, prócz czczej rozrywki. Z całą pewnością nie chodzi tu jednak o problem jednego małego chóru złożonego ze starych kobiet, których krąg rozbija pewna solistka. Nie. Nie jest tak, jak się Państwu zdaje.

Chór i solistka, czyli konflikt tradycji i nowoczesności

Baba Chanel – rozumiana jako sztuka polityczna – dotyka zagadnienia napięć między nowoczesnością a tradycją. Oto w gronie kobiet połączonych artyzmem, zgranych i ceniących tradycję (poetycką, kulinarną, kulturową) pojawia się postulat nowoczesności w postaci propozycji przyjęcia do chóru solistki. Postulat wywołuje zrozumiałą i historyczną panikę. *Nihil novum*. Z reguły postulatory takie w gronie tradycjonalistów/tradycjonalistek prowadzą do paniki. Nowoczesność niby ważna jest i konieczna, bo nowoczesność to ruch, zmiana, konkurencja i inne niezbędne dobra, jednak budzi strach, zwłaszcza wśród ludzi starych oraz polityków. Jedni i drudzy jak ognia boją się nowoczesności, bo wytrąca ich z rutyny, z poczucia bezpieczeństwa, zmusza do myślenia, naraża na zmiany, często degraduje tych, którzy nie mają siły lub umiejętności dostosować się do niej. Lepiej otaczać się tym, co znane, sprawdzone, „odwieczne”, i narzekać, że wszelkie zło spowodowane jest odstępstwem od tradycji, czyli herezją. Polemika między kobietami z chóru Olśnienie a tytułową Babą Chanel stanowi pomniejszy przypadek tego odwiecznego konfliktu, który w sztuce poddany jest wnikliwej analizie.

Sprawa płci

Baba Chanel to jednak nie tylko sztuka polityczna, to również sztuka o wiecznej walce płci. W gronie sympatycznych dojrzałych kobiet pojawia się mężczyzna. W jakiej roli? Szefa. Gdziekolwiek jest grupa kobiet, tam też wkrótce pojawi się szef – mężczyzna. Na świecie zaledwie 2% kobiet pełni funkcje szefów i to mimo, że są one lepiej wykształcone, bardziej rozważne, bardziej pracowite (a w Polsce nawet bardziej przedsiębiorcze). Jednak tradycja oddaje władzę wszelką – mężczyznom. I dziewczyny z Olśnienia o tym wiedzą. Nie buntują się, nie sprzeciwiają, śpiewają, gotują, oczekują i troszczą się o swego akordeonistę, szefa – Siergieja. Zaraz Państwo będą obserwować, jak podsuwają mu krzesła, jak dają mu kwiaty, jak pchają się z pocałunkami, podśpiewują i z emfazą dowodzą jego geniuszu, a nawet boskości. Jako akordeonisty, animatora oraz – przede wszystkim – mężczyzny. Siergiej, przywykły do takich komplementów, rozpieszczony przez troskę kulinarną i osobistą swojego zespołu, nawet nie dostrzega płci jego członkiń. Zwraca się bowiem do chórzystek per „członek”. Bo kobieta, jeśli ma pełnić w sferze publicznej jakąś rolę, musi zapomnieć o kobiecości i stać się – przynajmniej z nazwy – mężczyzną. Pamiętam jedną z dyrektorek wielkiego muzeum w Krakowie, która publicznie protestowała przeciwko nazywaniu jej „dyrektorką”, bowiem – jak twierdziła – „dyrektorki” to kobiety, które zarządzają maleńką instytucją (np. przedszkolem). Ona natomiast zarządzała instytucją znaczącą nie tylko pod względem gabarytów, ale również rangi, powinna więc być nazywana „dyrektorem”. Rodzaj męski brzmi daleko poważniej. Nie wiem, czy Siergiej o tym wie, czy też korzysta z tradycji i nawyku językowego, dość, że mówi o kobietach w zespole „członkowie”, choć zespół nie jest przecież duży, więc mógłby mówić „członkinie”. Może jednak nie traktuje ich jako kobiety, a może właśnie jako kobiety. Tylko.

To, co nowe, czyli obce

Konflikt płci w sztuce *Baba Chanel* nie ogranicza się do swojego tradycyjnego wymiaru; posłuszeństwa jednej płci względem drugiej, ubóstwienia drugiej przez pierwszą. Jego ważnym aspektem jest problem „obcości”, wykluczenia, integracji, co w języku współczesnej Europy nazywa się „polityką wielokulturowości”. W gronie „swoich” (chórzystek z Olśnienia) pojawia się ona, „obca”, Roza. Stanowi zew nowoczesności, ale działający bardzo tradycyjnymi metodami: przez spisek, hucpę, podstęp, to znaczy z pominięciem demokratycznych procedur, takich jak debata, deliberacja, rozsądzenie. Roza ma śpiewać jako solistka: jako lepsza wśród równych, młodsza wśród starszych, bardziej

uzdolniona wśród mniej, no i bardziej bezczelna niż bezczelność zespołowa. Inna. A do tego lepiej uposażona: w piersi, w których tkwi śpiewaczy talent, oraz plecy, które nie ograniczają się tylko do Siergieja (to jego pieśni solistka ma donosić dalej niż dawny chór). Roza ma kontakty z wysoko postawionymi działaczami, którzy gotowi są zapewnić chórowi koncerty na... Wyspach Zielonego Przylądka (dlaczego akurat tam? To tajemnica tej sztuki). Roza jest więc nie tylko inna z powodu wieku i talentu, jest także obca (niemal) rasowo – bo jest „światowa”, z aspiracjami i układami. Nie jest do tego inwalidką jak inne członkinie chóru, to znaczy nie ma odpowiednich papierów. Czym jednak są papiery w obliczu potrzeby rebrandingu, którą czuje akordeonista i decydującego Siergieja? Niczym. Papiery każdy załatwić może, głosu – nie.

Wspólnota i samotność

Konflikt tradycja-nowoczesność ma swoje egzystencjalne przełożenie. Chodzi o wspólnotę i samotność. Jak to się mówi: człowiek jest zawsze sam. Jest skazany na samotność. Zarówno poczucie uczestnictwa, jak i konieczność posłuszeństwa jakimś nadrzędnym siłom – to rodzaje ułudy. W ostatecznym rozrachunku – wokół nas – jest tylko pustka. Jesteśmy sami w naszych wyborach, decyzjach, w formie i celach życia. Samotne są też chórzystki z Olśnienia. Samotne razem. I mimo wszystko – pogodne. Wiele przeżyły, lecz nie ogarnęły ich cynizm, są zmęczone, a jednak nieustannie głodne wrażeń (mój sąsiad z Mazur zwykł o takich mawiać: „trzępią się”), znają bezsens tego świata, ale potrafią porządkować go poezją, znają smak porażki (niejednej), ale ciągle mają ochotę na śpiew. „Śledzia w kozuszkę” też umieją przyrządzić i wino własne, i spektakl, i wiele rzeczy jeszcze. Do utraty tchu, do śmierci samej, bo i na scenie umierają; samotne, schorowane, groteskowe, rozśpiewane.

Sedno

Gdyby szukać w tej sztuce sedna, to znajdą je Państwo w krótkiej wypowiedzi Iraidy. Na oświadczenie Siergieja, że chórowi potrzebna jest solistka i że nikt w zespole „nie bierze półtorej oktawy”, jak robi to Roza, Iraida odpowiada: „A co to za różnica? U nas w ogóle nikt śpiewać nie może, wszyscy to wiedzą. I co? Najważniejsze jest olśnienie, natchnienie! Dlatego tak się nazywa zespół. Ja pana rozumiem, rebranding, fundraising, contents... Ale przecież nie można zapominać o sednie!”

Właśnie. Sednem jest olśnienie.

Projekt scenografii
autor: Katarzyna Adamczyk

Izabella Cywińska

Znany rosyjski dramaturg, Nikołaj Kolada napisał sztukę o tym, jak to pięć starych kobiet spróbowało kiedyś ukryć swoją biedę pod śmiechem i pięknymi kostiumami. Tak aby nikt nie domyślił się prawdy – że były one samotne i nieszczęśliwe. Zupełnie jak w życiu, gdy staramy się za wszelką cenę ukryć przed innymi swój smutek i odgrywać szczęście. Zupełnie jak w życiu...

Baba Chanel to artystycznie przetworzona opowieść właśnie o tym udawaniu. Można się z niej dowiedzieć czegoś o sobie, ale także o nas wszystkich. O tym, jak łatwo nami manipulować, kiedy kłamiemy. Jacy jesteśmy wtedy bezbronni. Ale także o tym, jak jest nam dobrze, kiedy jesteśmy razem, i kiedy życie nasze wypełnione jest twórczością. Nawet taką byle jaką, jak u naszych pięciu kobiet śpiewających w chórze Olśnieniu.

Biogramy twórców

IZABELLA CYWIŃSKA REŻYSER

Reżyser teatralny i filmowy. Absolwentka etnografii na Uniwersytecie Warszawskim i Wydziału Reżyserii PWST w Warszawie. W latach 1989–1990 minister kultury w rządzie Tadeusza Mazowieckiego. Od 1990 do 1994 r. prezes Fundacji Kultury, jednocześnie, w latach 1992–1994, członkini Rady do spraw Kultury przy Prezydencie RP.

Debiutowała w 1965 r. *Dozorcą* H. Pintera w Teatrze im. Aleksandra Węgierki w Białymstoku. W 1970 r. objęła trzyletnią dyrekcję w Teatrze im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, a w 1973 r. została dyrektorem naczelnym i artystycznym Teatru Nowego w Poznaniu i prowadziła go do 1989 r. Zrealizowała tam m.in. *Gigantów z gór* L. Pirandella, *Na dnie* M. Gorkiego, *Łażnię* W. Majakowskiego, *Rewizora* M. Gogola, *Onych* Witkacego, *Turonia* S. Żeromskiego, *Wroga ludu* H. Ibsena, *Jeziro Bodeńskie* S. Dygata, sztuki wg W. Gombrowicza: *Pamiętnik Stefana Czarnieckiego* i *Dziwictwo; Narzeczonego Beaty* wg A. Rudnickiego i *Cmentarze* wg M. Hłaski. Była autorką widowiska *Oskarżony: czerwiec pięćdziesiąt sześć* na podstawie zeznań świadków poznańskich wydarzeń czerwcowych.

W ostatnich latach wyreżyserowała m.in. *Antygone* w Nowym Jorku J. Głowackiego w warszawskim Teatrze Ateneum, głośną powieść S. Chwina *Hanemann* w Teatrze Wybrzeże w Gdańsku, *Waszą Ekscelencję* na motywach *Wsi Stiepańczykowo i jej mieszkańców* F. Dostojewskiego w Teatrze Współczesnym, *Czarownice z Salem* A. Millera w Teatrze Powszechnym, *Matkę i dziecko/Letni dzień* w Teatrze na Woli. W latach 2008–2011 była dyrektorem artystycznym warszawskiego Teatru Ateneum im. S. Jaracza, w którym wyreżyserowała: *Odejścia* V. Havla i *Namiętności* na motywach opowiadań Isaaka Bashevisa Singera i *Boga mordu* Y. Rezy.

W latach 80. i 90. dużo reżyserowała w Teatrze Telewizji. Na małym ekranie przygotowała m.in. *Ciemności kryją ziemię* wg J. Andrzejewskiego, *Słonia* A. Kopkowa, *Norę* H. Ibsena, oraz: *Drzewo* i *Dotknięcia* według W. Myślińskiego. Jest autorką serialu *Boża podszewka* na motywach powieści T. Lubkiewicz-Urbanowicz oraz filmu telewizyjnego *Cud purymowy*. Na dużym ekranie zrealizowała obraz *Kochankowie z Marony* według opowiadania J. Iwaszkiewicza.

Wielokrotnie nagradzana m.in. Nagrodą im. Willego Brandta przyznaną za ochronę praw człowieka oraz Specjalną Nagrodą Parlamentu Europejskiego na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Prix Europa w Berlinie, „Złotą Nimfą” na 41. Międzynarodowym Festiwalu Filmów i Widowisk Telewizyjnych w Monte Carlo oraz Nagrodą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji na 25. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (wszystkie dla *Cudu purymowego*). Odznaczona m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Medalem Gloria Artis – Zasłużony Kulturze, Krzyżem Oficerskim Orderu Zasługi Republiki Litewskiej.

W Teatrze Polonia wyreżyserowała także *Zbrodnię z premedytacją* Witolda Gombrowicza.

BARBARA HORAWIANKA IRAIDA SIEMIONOWNA

Aktorka teatralna i filmowa. Debiutowała w krakowskim Teatrze Rapsodycznym w 1951 roku rolą w spektaklu *Aktorzy w Elzynorze* Szekspira w reżyserii Mieczysława Kotlarczyka. Ze scenami krakowskim związana była przez kolejnych kilka lat, grała na scenach Teatru Poezji oraz Teatru Starego im. H. Modrzejewskiej m.in. w spektaklach: *Sen nocy letniej* Szekspira (w reż. M. Broniewskiej w 1954 r.), *Lato w Nohant* J. Iwaszkiewicza czy *Hamlet* Szekspira, w którym wcieliła się w rolę Ofelii (w reż. R. Zawistowskiego w 1957 r.). Dołączywszy do zespołu Łódzkiego Teatru Nowego, grała w spektaklach reżyserowanych przez K. Dejmkę, jak choćby *Wizyta starszej pani* F. Dürenmatta (1958 r.) czy *Akropolis* S. Wyspiańskiego. Z reżyserem tym pracowała także w Warszawie, na deskach Teatru Polskiego, gdzie grała Annę w *Rewizorze* Gogola (1988 r.) czy Podstolinę w *Zemście* A. Fredry (1989 r.). Z teatrami warszawskimi związana od 1963 roku. Grała w zespołach Teatru Narodowego, Dramatycznego, Na Woli, Na Targówku oraz Teatru Polskiego. Pracowała z takimi reżyserami, jak choćby Jan Świdorski (*Dom lalki, czyli Nora* H. Ibsena w 1983 r.), Jan Bratkowski (*Hadrian VII P. Luke'a* z 1969 r., *Pierścień wielkiej damy* C. K. Norwida z 1990 r.), Jan Englert (*Oni* S. Witkiewicza z 1989 r.) czy Jerzy Jarocki (*Gombrowiczowski Ślub* z 1974 r. i *Miłość na Krymie* S. Mrożka z 2007 r.). Zagrała także w sztuce w reż. I. Cywińskiej *Odejscia* na podstawie tekstu V. Havla (2008 r.).

Ma w swoim dorobku blisko 70 ról teatralnych oraz liczne role filmowe i telewizyjne. Do jej najśłynniejszych kreacji filmowych należą choćby role z takich obrazów, jak *Pasażerka* w reż. A. Munka, *Kochankowie z Marony* w reż. J. Zarzyckiego na podstawie prozy J. Iwaszkiewicza, *Samotność we dwoje* w reż. S. Różewicza; *Pułkownik Kwiatkowski* w reż. K. Kutza czy *Pensja Pani Latter* w reż. S. Różewicza.

Sympatię szerokiej publiczności zyskała także dzięki udziałowi w bardzo lubianych serialach: *W labiryncie* oraz *Modrzejewska*.

Za swój wkład w rozwój kultury odznaczona została Srebrnym Krzyżem Zasługi (1956 r.) oraz Srebrnym Medalem Gloria Artis – Zasłużony kulturze (2007 r.).

ELŻBIETA JAROSIK NINA ANDRIEJEWNA

Aktorka teatralna i filmowa. Po ukończeniu PWSTiF w Łodzi pracowała w teatrze w Kaliszu, rok potem przeniosła się wraz z Izabellą Cywińską do Teatru Nowego w Poznaniu, gdzie występowała przez następnych 15 lat. Zagrała w takich spektaklach w reż. I. Cywińskiej, jak *Śmierć Tarełkina* A. Suchowo-Kobyłina (1972 r.), *Między ustami a brzegiem pucharu* M. Rodziewiczówny (1973 r.), *Oni* S. Witkiewicza (1975 r.), *Rewizor* M. Gogola (1980 r.), *Wizyta starszej pani* F. Dürrenmatta (1983 r.) czy *Jeziro Bodeńskie* S. Dygata (1984 r.). Pracowała także z takimi reżyserami, jak Janusz Nyczak (*A jak królem, a jak katem będziesz* T. Nowaka z 1973 r., *Awantura w Chioggi* C. Goldoniego z 1975 r., *Letnicy* M. Gorkiego z 1976 r. czy *Gbury* C. Goldoniego z 1980 r.), Raul Zermeno (*Opera za trzy grosze* B. Brechta z 1974 r.) oraz Mikołaj Grabowski (*Noc* A. Stasiuka z 2005 r.). Była jedną z czołowych aktorek poznańskiego reżysera Janusza Wiśniewskiego, z którym pracowała przy *Balladynie* (1979 r.), *Panopticum à la Madame Tussaud* (1982 r.), *Koniec Europy* (1983 r.) czy *Życie jest cudem* (1992 r.).

Za rolę w spektaklu Macieja Kowalewskiego *Bomba* (2006 r.) otrzymała nagrodę na Festiwalu Teatralnym w Zabrzu.

Wystąpiła w wielu spektaklach Teatru Telewizji oraz docenionych przez widzów i krytykę filmach, takich jak *Rebus* T. Zygadły (1977 r.), *Poznań '56* (1996 r.), *Bal na dworcu w Kuluszkach* (1990 r.) F. Bajona, *Boisko bezdomnych* K. Adamik (2008 r.) czy *Małżowina* (1997 r.), *Wesele* (2004 r.) i *Drogówka* (2013 r.) Wojciecha Smarzewskiego.

SŁAWOMIRA ŁOZIŃSKA TAMARA IWANOWNA

Aktorka teatralna i filmowa. Przez wiele lat związana z Teatrem Narodowym w Warszawie, należała także do zespołu warszawskiego Teatru Nowego. W latach 2008–2012 była Dyrektorem Naczelnym Teatru Ateneum im. S. Jaracza w Warszawie.

Na scenie zadebiutowała w 1973 roku w spektaklu *Wesele* S. Wyspiańskiego w reżyserii Adama Hanuszkiewicza. Z reżyserem tym pracowała wielokrotnie, grając choćby w jego sztukach *Dziady cz. III i Ustęp* A. Mickiewicza (1978 r.), *Leśmian (Interpretacje)* według B. Leśmiana (1982 r.) czy *Panna Izabella* B. Prusa (1993 r.). Grała w sztukach takich reżyserów, jak Helmut Kajzar – *Villa dei Misteri (Dom Tajemnic)* z 1982 r.; Jerzy Krasowski *Sześć postaci szuka autora* L. Pirandella z 1990 r.; Jerzy Grzegorzewski *Noc listopadowa. Sceny dramatyczne* S. Wyspiańskiego z 1997 r.; Kazimierz Kutz *Kartoteka* S. Różewicza z 1999 r.; czy Artur Tyszkiewicz *Mrok* M. Bielińskiego z 2008 r.

Wystąpiła także w wielu filmach oraz popularnych serialach, zyskując dużą popularność. Stworzyła wyraziste role w m.in. takich obrazach, jak *Granica* w reż. J. Rybkowskiego, *Rykowisko* G. Skurskiego, *Cwał* K. Zanussiego czy też *Dług* K. Krauzego.

Odznaczona tytułem „Zasłużony Działacz Kultury” oraz Złotym Krzyżem Zasługi. Otrzymała także Nagrodę Radiową im. Janusza Warneckiego.

MARIA MAJ SARA ABRAMOWNA

Aktorka teatralna i filmowa. Od 1995 roku w zespole warszawskiego Teatru Rozmaitości (dziś TR Warszawa), wcześniej związana także z Teatrem im. C. Norwida w Jeleniej Górze, Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu, Teatrem Polskim w Poznaniu oraz poznańskim Teatrem Nowym.

Zadebiutowała w 1972 roku rolą Rusałki w spektaklu *Legenda* według S. Wyspiańskiego w reżyserii Henryka Tomaszewskiego. Zagrała także w innych sztukach tego reżysera, jak choćby *Sen nocy letniej* Szekspira (1975 r.) czy *Androkles i lew* G. B. Shawa (1977 r.). W 1978 r. wystąpiła w spektaklu Krystiana Lupy *Nadobnisie i koczokodany, czyli Zielona Pigułka* S. Witkiewicza, rok później zagrała w jego *Przeźroczystym pokoju*, zaś w roku 2003 wystąpiła w wyreżyserowanych przez Lupę *Stosunkach Klary Dei Loher*, a w 2012 r. w jego *Mieście snu*. Wielokrotnie pracowała z takimi reżyserami, jak Mikołaj Grabowski (*Iwona, księżniczka Burgunda* W. Gombrowicza w 1978 r., *Listopad* H. Rzewuskiego w 1982 r.), Piotr Cieplak (*Testament psa* z 1997 r.), Jan Klata (*Weź, przestań* J. Klaty w 2006 r., *Szewcy u bram* według S. Witkiewicza w 2007 r.), Krzysztof Warlikowski (*Hamlet* Szekspira w 2009 r., *Bachantki* Eurypidesa w 2001 r.) czy Grzegorz Jarzyna (*Bzik tropikalny* S. Witkiewicza w 1997 r., *Między nami dobrze jest* D. Masłowskiej w 2009 r.). Angażuje się w liczne niezależne realizacje nowego dramatu polskiego.

Widzom kinowym znana jest z wysoko cenionych ról w takich filmach, jak *Edi* Piotra Trzaskalskiego (2002 r.), *Moje pieczone kurczaki* Iwony Siekierzyńskiej (2002 r.), *Pogoda na jutro* Jerzego Stuhra (2003 r.) czy *Mój rower* Trzaskalskiego (2012 r.).

Z Izabellą Cywińską pracowała także przy spektaklu *Jezioro Bodeńskie* według S. Dygata w 1984 r., serialu *Boża podszewka* z 1997 r. oraz spektaklu telewizyjnym *Bar Świat* według opowiadań B. Hrabala z 2002 r.

MARIA MAMONA ROZA NIKOŁAJEWNA

Aktorka teatralna i filmowa. Jeszcze jako studentka PWST w Warszawie debiutowała w roku 1977 w Teatrze Współczesnym rolą Heleny w *Panu Jowialskim* Aleksandra Fredry w reżyserii Jerzego Kreczmara. W sezonie 1977/78 została zaangażowana na stałe przez Erwina Axera do Teatru Współczesnego i pracuje tam do dziś.

W swym macierzystym teatrze zagrała ponad 30 ról w bardzo różnorodnym repertuarze, w inscenizacjach wielu wybitnych reżyserów. W Teatrze TV również zagrała ponad 30 ról, wystąpiła w wielu filmach fabularnych, polskich i zagranicznych, oraz serialach telewizyjnych.

Jest autorką i wykonawczynią monodramu *Panie Markizie...* według *Zakonnicy* Diderota, który grała w Polsce w latach 80-tych. W 1995 roku zagrała go w języku angielskim 23 razy na festiwalu w Edynburgu, otrzymując entuzjastyczne recenzje. Wystąpiła z tym monodramem także na festiwalach w Adelajdzie w Australii i w Toronto w Kanadzie, gdzie również spotkała się z uznaniem krytyki.

W swojej karierze otrzymała wiele nagród i wyróżnień, m.in. w 2006 roku na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej w Zabrzu za rolę Żony w *Norymberdze* W. Tomczyka (w Teatrze Narodowym), w 2008 roku była nominowana do nagrody Feliksa za pierwszoplanową rolę kobiecą w spektaklu *Szafa* Yuko Mishimy. Odznaczona została przez Ministra Kultury odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”.

Ostatnio wystąpiła w roli Matki w *Zabójcy* A. Mołczanowa w Teatrze Współczesnym oraz jako Maria Kostrzewa w filmie fabularnym *Układ zamknięty* Ryszarda Bugajskiego.

DOROTA POMYKAŁA KAPITOLINA PIETROWNA

Aktorka Narodowego Teatru Starego im. H. Modrzejewskiej w Krakowie. Występowała także w teatrach: Nowym w Łodzi, Rozmaitości oraz Studio w Warszawie, Bagatela i Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie. Jej debiutem teatralnym było *Życie jest snem* w reż. J. Jarockiego. Grała u M. Grabowskiego (*Wyzwolenie*, *Sejm kobiet*), A. Wajdy (*Hamlet (IV)*, *Dybuk*), K. Lupy (*Powrót Odysa*), J. Stuhra (*Wielebni*), T. Łomnickiego (*Dwaj panowie z Werony*), R. Brzyka (*Wiśniowy sad*), J. Jarockiego (*Mord w katedrze*, *Faust*). Występowała także w Piwnicy pod Baranami. Ma na swoim koncie kilkadziesiąt ról filmowych, wśród których najważniejszymi były kreacje w *Wielkim Szu* w reż. S. Chęcińskiego, *Lepiej być piękną i bogatą* w reż. F. Bajona, *Chce mi się wyć* w reż. J. Skalskiego, *Spisie cudzołóżnic* w reż. J. Stuhra, *Dwóch księżyczach* w reż. A. Barańskiego, *Królowej aniołów* w reż. M. Grzegorzka, *Moim mieście* w reż. M. Lechkiego (nagroda na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni), *Z odzysku* w reż. S. Fabickiego czy *Odzie do radości* w reż. A. Kazejak.

Za *Urodziny Kaja* w reż. L. Scherfig otrzymała nagrodę Duńskiej Akademii Filmowej. W 1989 r. została odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi. Za rolę Corinne w spektaklu *Na wsi* Martina Crimpa w Teatrze Studio w Warszawie otrzymała nagrodę na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej w Zabrze oraz nagrodę dla Indywidualności Artystycznej Festiwalu Kontrapunkt w Szczecinie.

Od 1992 r. prowadzi własną szkołę aktorską w Katowicach. W Teatrze Polonia można ją oglądać w spektaklu *Kobiety w sytuacji krytycznej* w reż. K. Jandy, zaś w Och-Teatrze w sztuce *Pocztówki z Europy* także w reż. K. Jandy.

PRZEMYSŁAW BLUSZCZ SIERGIEJ SIERGIEJEWICZ

Aktor teatralny i filmowy. Związany z Teatrem Ateneum im. S. Jaracza w Warszawie, a także przez wiele lat z Centrum Sztuki – Teatrem Dramatycznym z Legnicy, przekształconym później w Teatr im. H. Modrzejewskiej w Legnicy, gdzie pracował z Robertem Czechowskim (*Jak wam się podoba* Szekspira w 1995 r.), Jackiem Głombem (*Zły* L. Tyrmanda z 1996 r., *Ballada o Zakaczu* J. Głomba, M. Kowalewskiego i K. Kopki z 2000 r., *Wschody i zachody miasta* H. Urbańskiego z 2003 r. czy *Otello* Szekspira z 2006 r.) czy Pawłem Kamzą (*Troja, moja miłość* Eurypidesa w 2001 r., *Portowa opowieść* wg Szekspira w 2004 r.). Zagrał także w *Transferze!* w reż. J. Klaty (2006 r.), w wyreżyserowanej przez K. Meissner *Orkiestrze „Titanic”* C. Bojczewa (2007 r.), w *Sierpniu* T. Lettsa w reż. G. Brała (2011 r.) oraz w Bernhardowskiej *Sile przyzwyczajenia* w reż. M. Miklasz (2012 r.).

Szerokiej publiczności znany jest choćby z filmów: *W dół kolorowym wzgórzem* w reż. P. Wojcieszka (2005 r.), *Mała Moskwa* w reż. W. Krzystka z 2008 r., *Być jak Kazimierz Deyna* w reż. A. Wieczur-Bluszcz (2013 r.), którego był także drugim reżyserem, oraz *Drogówka* w reż. W. Smarzewskiego (2013 r.).

NIKOŁAJ KOLADA

Rosyjski dramaturg, aktor, reżyser. Karierę zaczynał na przełomie lat 70. i 80. jako aktor w teatrze w Swierdłowsku (obecnie Jekaterynburg). Wyrzucony z pracy, dostał się na studia w Instytucie Literackim im. M. Gorkiego w Moskwie. Rozgłos przyniosła mu debiutancka sztuka *Gra wfanty* (1986 r.), którą wystawiło 90 teatrów w Rosji i zagranicą. Międzynarodowe uznanie zyskał napisaną w 1989 r. *Proca*, pierwszą rosyjską sztuką poruszającą temat homoseksualizmu. W latach 1992–93 Kolada przebywał na stypendium w Niemczech w Akademii Schloss Solitude (Stuttgart), grał też w hamburskim Deutsches Schauspielhaus. Obecnie mieszka i pracuje w Jekaterynburgu na Uralu, na granicy Europy i Azji, gdzie prowadzi własny teatr. Jest także redaktorem miejscowego pisma literackiego „Ural”, założył szkołę dramaturgii, a przez kilka lat prowadził audycję telewizyjną „Czarna kasa”. Zorganizował też festiwal dramaturgii „Eurazja”. W 1999 r. otrzymał Międzynarodową Nagrodę im. Konstantego Stanisławskiego. Do tej pory Kolada napisał ponad 80 sztuk. Jego utwory tłumaczone były na kilkanaście języków, najwięcej na niemiecki i angielski. Grane były m.in. Niemczech, USA, Kanadzie, Australii. Kolada pisze przede wszystkim o rosyjskiej prowincji, o ludziach wykluczonych ze społeczeństwa, alkoholikach, narkomanach, bezdomnych. Jego bohaterowie to współcześni „skrzywdzeni i poniżeni”. W Polsce jego najczęściej wystawianym utworem jest *Merylin Mongoł*, którą dla Teatru TV wyreżyserowała Izabella Cywińska w 2002 r. Wśród innych dramatów prezentowanych na polskich scenach są: *Gąska*, *Martwa królowna*, *Proca*, *Zona* oraz *Baba Chanel*.

ADAM CZAPLICKI

Z Teatrem Polonia związany od 2006 r. *Baba Chanel* to jego szósta, po *Dobry wieczór Państwu*, *Kontrakcie*, *Seksie dla opornych*, *Zbrodni zpremedytacją* i *Zmierzchu długiego dnia*, autorska realizacja światła do spektaklu teatralnego.

ADAM KŁOSIŃSKI

Student Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego (kierunek: realizacja obrazu). Jego debiutem teatralnym była reżyseria światła do spektaklu *Kontrakt* w reż. K. Jandy w Teatrze Polonia, gdzie pracował także przy spektaklach *Seks dla opornych* oraz *Pod mocnym aniołem* czy *Zmierzchu długiego dnia*. W warszawskim Och-Teatrze wyreżyserował światła do sztuk *Mayday* czy *Trzeba zabić starszą panią*. Jest także autorem zdjęć ze spektakli teatralnych.

JAN PĘCZEK

PWST w Krakowie ukończył w 1974 r. W swojej karierze grał choćby w teatrach w Olsztynie i Katowicach kierowanych przez Krzysztofa Rościszewskiego. Nagradzany na festiwalach w Toruniu i Szczecinie. Od 1981 roku aktor Teatru Współczesnego w Warszawie. Ma w dorobku wiele ról teatralnych, filmowych, telewizyjnych i serialowych. Od 2007 roku jest w stałej obsadzie serialu *Barwy szczęścia*. Aktor, mim i choreograf, autor ruchu scenicznego i choreografii do licznych spektakli, głównie Teatru Współczesnego w Warszawie.

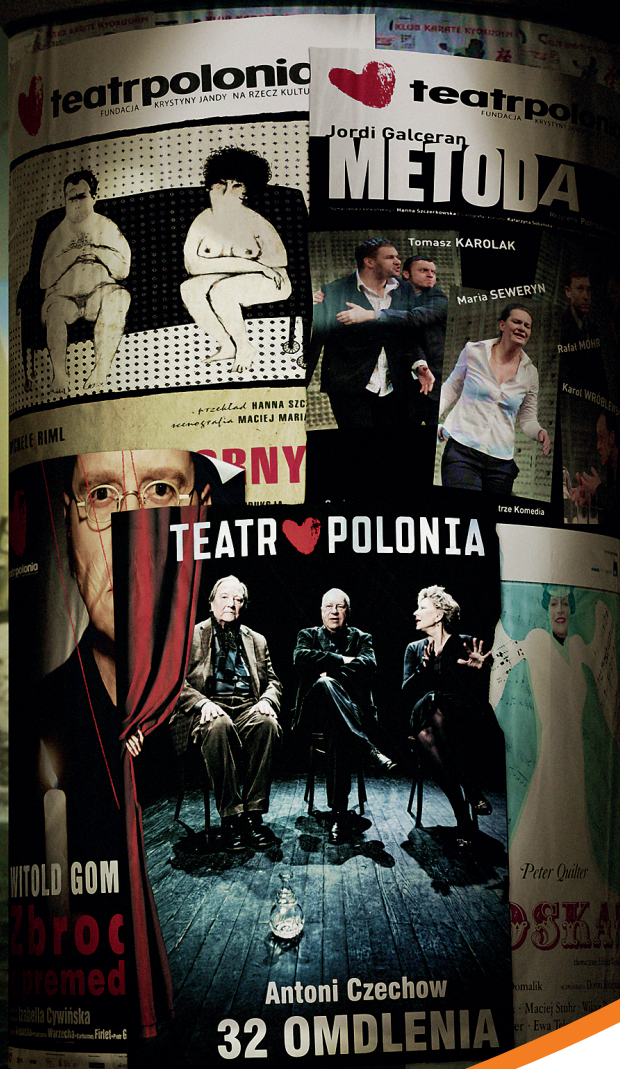
JACEK KITA

Pianista, kompozytor, aranżer. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie, specjalność kompozycja (klasa Krzysztofa Pendereckiego). Laureat wielu konkursów i festiwali (m.in. Festiwalu Pianistów Jazzowych, Jazz nad Odrą, FAMA). Współtwórca tria Levity, z którym w latach 2009–2011 roku wydał trzy płyty. Kierownik muzyczny spektakli teatralnych (*Bagdad Cafe* w reż. K. Jandy z 2009 r., *Zabawki Pana Boga* z 2009 r. i *Tuwim dla dorosłych*, oba w reż. J. Satanowskiego z 2011 r.). Kierownik muzyczny i aranżer wielu koncertów m.in. *Odlotów* i *Reinkarnacji* według Ciechowskiego, prezentowanych choćby na Festiwalu Gwiazd, Studenckim Festiwalu Piosenki, a także transmitowanych przez telewizję. Autor muzyki do spektakli muzycznych i teatralnych (*Nigdy nie otwierać okna* do tekstów Rafała Wojaczka z 2005 r. czy *Najzwyczajniejszy cud* E. Szwarca w reż. N. Łapiny z 2009 r.). Współpracował m.in. z Krystyną Jandą, Marylą Rodowicz, Jerzym Satanowskim, Borysem Szycem czy Piotrem Polkiem.

KATARZYNA ADAMCZYK

Scenografka, kostiumografka i autorka rekwizytów. Zaprojektowała kostiumy do wielu sztuk wyreżyserowanych przez Wojciecha Kościelniaka (m.in. do spektakli *Scat*, *czyli od pucybuta do...* L. Moźdzera z 2004 r., *Galeria* wg J. Kaczmarzkiego z 2005 r. czy *Francesco* P. Dziubka z 2008 r.). Współpracowała także z Michałem Siegoczyńskim, a jako kostiumografka pracowała przy wielu koncertach oraz przy galach Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu w latach 2005–2009. Zaprojektowała również scenografie do wyreżyserowanych w warszawskim Teatrze Konsekwentnym spektakli Adama Sajnuka (*Kompleks Portnoya* P. Rotha, wyreżyserowany wspólnie z A. Popławską w 2010 r., *Zakłęte rewiry* H. Worcella z 2011 r. czy *Gra* D. Parker z 2012 r.). Jest też autorką scenografii, kostiumów oraz charakteryzacji do sztuki *Generał* J. Jakubowskiego w reżyserii A. Popławskiej i M. Kality (2011 r.), a także kostiumów i scenografii do spektaklu *Ichś Fiszer* H. Levina w reż. M. Kality (2012 r.).

Sztuka może zmieniać świat
Chcemy w tym pomagać

MECENAS
TEATRU POLONIA
I OCH-TEATRU

 SORAYA

to będzie Twój numer **1** polecam córce i Tobie

Monika Janda

BioRepair

SKUTECZNY
DLA KOBIET
O WRAŻLIWEJ
SKÓRZE

www.soraya.pl

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

AMARISTO

Z PASJI DO SZTUKI KULINARNEJ

Jako wielcy pasjonaci teatru jesteśmy wrażliwi na oczekiwania publiczności i dbamy o to, aby kawiarnia teatralna była kontynuacją oraz swoistym dopełnieniem spotkania ze sztuką.

www.amaristo.pl

PREMIERY W ROKU 2013 DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW:

SPONSOR PREMIER 2013:

MIASTO
STOŁĘCZNE
WARSZAWA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

EuRoPol GAZ s.a.

PATRONI MEDIALNI:

onet.

Art&Business

MECENAS TEATRÓW:

DORADCA PRAWNY
TEATRÓW:

PARTNER TEATRU POLONIA:

więcej / niż standard

PARTNER PREMIER:

PARTNER TEATRÓW:

MECENAS TECHNOLOGICZNY
TEATRÓW:

Fundacja Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONEK ZARZĄDU FUNDACJI

Maria Seweryn

RADA FUNDACJI

Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski,
Jerzy Karwowski, Magdalena
Kłosińska

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Katarzyna Błachiewicz

ORGANIZACJA PRACY TEATRU

Barbara Bogucka, Patrycja Dembska

KOMUNIKACJA I PR

Józefina Bartyzel, Katarzyna Szustow

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Natalia Chodań, Marcin Możdżyński

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

KASA BILETOWA

Natalia Chodań, Piotr Bajcar,
Mirosław Gajkowski, Marcin
Możdżyński, Tomasz Płacheta

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska
(Scenografia i Kostiumy),
Adam Czaplicki (Światło i Dźwięk)

OŚWIETLENIE I AKUSTYKA

Tatiana Czabańska, Agnieszka
Szczepanowska, Piotr Buźniak,
Michał Cacko, Adam Czaplicki,
Rafał Piotrowski, Paweł Szymczyk,
Waldemar Zatorski

MULTIMEDIA

Karolina Noińska, Piotr Buźniak,
Karol Dziewulski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak,
Hubert Kwaśny, Tomasz Przystępny,
Rafał Rossa, Tomasz Rusek,
Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna
Marciniak, Agnieszka Rębecka,
Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa
Klimaszewska, Maria Pińkowska,
Władysława Trejnis

INSPICJENCI

Magdalena Jaworska, Magdalena
Kłosińska, Alicja Przerazińska,
Ewa Ratkowska, Marta Więclawska,
Rafał Rossa

Dane teleadresowe

TEATR POLONIA

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
www.teatrpolsnia.pl

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
www.ochteatr.com.pl